A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2016. szeptember 15.*

„Előzetes döntéshozatal — Adózás — Hozzáadottérték-adó — 77/388/EGK hatodik irányelv — Levonási jog — 2004/817/EK határozat — Tagállami szabályozás — Árukra és szolgáltatásokra történő kiadások — 90%-ot meghaladó mértékben nem gazdasági célokra történő felhasználás — Az adólevonási jog kizárása”

A C-400/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2015. július 23-án érkezett, 2015. június 16-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Landkreis Potsdam-Mittelmark**

és

a **Finanzamt Brandenburg**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Šváby tanácselnök, J. Malenovský és M. Safjan (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Landkreis Potsdam-Mittelmark képviseletében J. Wulf-von Moers tanácsadó,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében G. Eberhard, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios és M. Wasmeier, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Németországnak a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikkétől eltérő intézkedés alkalmazására való felhatalmazásáról szóló, 2004. november 19-i 2004/817/EK tanácsi határozat (HL 2004. L 357., 33. o.) 1. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Landkreis Potsdam-Mittelmark (Potsdam-Mittelmark járás, Németország) és a Finanzamt Brandenburg (brandenburgi adóhatóság, Németország) között az e járás által a 2008. adóévre fizetendő hozzáadottérték-adó (héa) tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A hatodik irányelv

3 A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EK hatodik tanácsi irányelvet (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.; a továbbiakban: hatodik irányelv) 2007. január 1-jétől hatályon kívül helyezte és annak helyébe lépett a 2009. december 22-i 2009/162/EU tanácsi irányelvvel (HL 2010. L 10., 14. o.) módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.). Mivel a vitatott adóév a 2008. évnek felel meg, a hatodik irányelvre történő hivatkozásokat a 2006/112 irányelvre való hivatkozásokként kell értelmezni, és az annak a XII. mellékletében szereplő megfelelési táblázat szerint kell értelmezni.

4 A hatodik irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdése előírta:

„(1) »Adóalany«: az a személy, aki a (2) bekezdésben meghatározott bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

(2) Az (1) bekezdésben említett gazdasági tevékenység a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenységét magában foglalja, beleértve a kitermelőipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint az egyéb szakmai tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül azon tevékenység is, amely bevétel elérése érdekében materiális vagy immateriális javak tartós hasznosítását foglalja magában.”

5 A hatodik irányelv 6. cikke (2) bekezdésének a) pontja előírta:

„Ellenérték fejében nyújtott szolgáltatásnak minősül a következő:

a) a vállalkozás eszközeinek felhasználása az adóalany saját, illetve alkalmazottai szükségleteinek kielégítésére vagy általában vállalkozásidegen célokra, amennyiben az ilyen eszközök az előzetesen felszámított [héa] teljes vagy részleges levonására jogosítanak”.

6 Ezen irányelv 17. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint:

„Amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységéhez használja fel, az adóalany jogosult az általa fizetendő adóból levonni a következő összegeket:

a) az olyan termékek és szolgáltatások után fizetendő, illetve megfizetett [héa], amelyet részére egy másik adóalany szállított [helyesen: értékesített] vagy fog szállítani [helyesen: értékesíteni], illetve teljesített vagy teljesíteni fog”.

7 A hatodik irányelv 27. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A Tanács, a Bizottság javaslatára egyhangúlag eljárva, bármelyik tagállamot felhatalmazhatja arra, hogy ezen irányelv rendelkezéseitől eltérő különös intézkedéseket vezessen be az adókivetés egyszerűsítésére, vagy az adókijátszások és adókikerülések egyes fajtáinak megakadályozására. Az adókivetés egyszerűsítésére szolgáló intézkedések a végső fogyasztás stádiumában begyűjtött tagállami adóbevétel teljes összegét csak jelentéktelen mértékben befolyásolhatják.”

Az engedélyezésről szóló határozat

8 Az engedélyezésről szóló határozat (3) preambulumbekezdése kimondja:

„Az eltérő intézkedés célja, hogy teljesen kizárja a héalevonási jogból az árukra és szolgáltatásokra történő kiadásokat, amennyiben az árukat és szolgáltatásokat az adóalany vagy alkalmazottai 90%-ot meghaladó mértékben magáncélokra vagy általában nem üzleti célokra használják. Ez az intézkedés a [hatodik irányelv] ugyanazon irányelv 28. cikkének f) pontja által módosított 17. cikkétől való eltérés, amelyet a héa kivetésére irányuló eljárás egyszerűsítése iránti szükséglet indokol; ez a végső fogyasztási szakaszban esedékes adó összegét csak elhanyagolható mértékben érinti.”

9 E határozat 1. cikke előírja:

„A [hatodik irányelv] 17. cikke (2) bekezdésétől eltérve, Németországot a Tanács felhatalmazza arra, hogy kizárja a héalevonási jogból az árukra és szolgáltatásokra történő kiadásokat, amennyiben az árukat és szolgáltatásokat 90%-ot meghaladó mértékben az adóalany vagy alkalmazottjai magáncélokra vagy általában nem üzleti célokra használják.”

10 Az említett határozat 2. cikke értelmében:

„Ezt a határozatot 2009. december 31-ig kell alkalmazni.”

11 Ugyanezen határozat 3. cikke előírja:

„Ennek a határozatnak a Németországi Szövetségi Köztársaság a címzettje.”

A német jog

12 A forgalmi adóról szóló német törvény (Umsatzsteuergesetz, a továbbiakban:UStG) 15. §-a előírja:

„1) A vállalkozó előzetesen felszámított adóként levonhatja

1. a törvény alapján azon értékesítések és egyéb szolgáltatások után fizetendő adót, amelyet valamely más vállalkozó teljesített a vállalkozása számára. […]

[…]

A termékértékesítést, a termékimportot vagy a Közösségen belüli termékbeszerzést, nem lehet a vállalkozás céljára végrehajtottnak tekinteni, ha a vállalkozó a terméket 10%-ot el nem érő mértékben használja a vállalkozása céljára.

[…]

2) Kizárt az előzetesen felszámított héalevonási jog a termékértékesítés, a termékimport vagy a Közösségen belüli termékbeszerzés vonatkozásában [...], amelyet a vállalkozó az alábbi ügyletekre használ fel:

1. adómentes ügyletek;

[…]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 A Potsdam-Mittelmark járás egy helyi önkormányzat, amely saját felelősségére teljesít az e járáshoz tartozó települések és hivatalok teljesítőképességét meghaladó feladatokat. Mint hatóság közhatalmi feladatkörébe tartozik többek között a területén található utak építése, karbantartása és közlekedés-biztonságának fenntartása. Ezeket a feladatokat a felperes egy jogi személyiséggel nem rendelkező saját vállalkozás (*Eigenbetrieb*) útján teljesítette.

14 A 2008. évi adóévben a Potsdam-Mittelmark járás különböző termékeket, azaz munkagépeket, haszonjárműveket és alkatrészeket szerzett be, és lényegében az általa közhatalmi tevékenysége keretében nyújtott szolgáltatásokhoz használta fel. Mindazonáltal 2,65%-ban e termékeket többek között harmadik személyeknek nyújtott, faágak levágására és fakivágásra, kaszálási és söprési munkákra irányuló szolgáltatásokhoz, valamint téli munkákra is felhasználta. E szolgáltatások vonatkozásában héaköteles volt.

15 A brandenburgi adóhatóság nem engedélyezte az előzetesen megfizetett és az előző pontban említett termékeket terhelő héa levonását, mivel e termékeket az UStG 15. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint nem használták legalább 10%-os mértékben a Potsdam-Mittelmark járás vállalkozása céljára. Az alapeljárás felperesének panaszára a brandenburgi adóhatóság eltérő indokkal megítélte a kért levonás egy részét. A fellebbezés az ezt meghaladó részében eredménytelen volt. A Potsdam-Mittelmark járás által a Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Berlin-brandenburgi adóügyi bíróság, Németország) előtt e határozattal szemben indított keresetet az utóbbi elutasította.

16 A felperes a Bundesfinanzhofhoz (szövetségi adóügyi bíróság) benyújtott *felülvizsgálati* kérelmében úgy érvel, hogy a héalevonás magtagadása sérti az uniós jogot. Ugyanis a Potsdam-Mittelmark járás szerint, amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaság számára az engedélyezésről szóló határozat lehetővé tette a hatodik irányelv 17. cikkétől eltérő intézkedés alkalmazását, ezen engedély nem terjed ki az előzetesen felszámított héalevonási jognak az olyan esetekben történő kizárására, mint amilyenek az alapügyben szerepelnek, amikor a termékeket 90%-ot meghaladó mértékben olyan nem gazdasági tevékenységekhez használják fel, amelyek nem tartoznak a héa hatálya alá, azonban nem minősíthetők „vállalkozásidegennek”. Következésképpen a Potsdam-Mittelmark járás szerint az előzetesen megfizetett héa 2,65%-os arányos levonására jogosult.

17 Egyébiránt Potsdam-Mittelmark járás állította, hogy az előzetesen felszámított héa levonásának megtagadása sérti a versenysemlegesség elvét, e megtagadás azt eredményezi, hogy a nem levonható előzetesen felszámított héaösszegek közvetlen költségként beépülnek az árkalkulációba, jóllehet a felperes által magánvállalkozásokkal versenyezve végzett értékesítési ügyleteket teljes mértékben megadóztatják. Ezáltal strukturális versenyhátrányba kerül.

18 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy a nemzeti jog szerint a Potsdam-Mittelmark járás nem jogosult az előzetesen felszámított héa általa hivatkozott levonására. A szóban forgó termékeket ugyanis lényegében a közhatalmi feladatai ellátásához használta fel, és csak 2,65%-ban a vállalkozása keretében nyújtott adóköteles szolgáltatások teljesítésére. E tényállás alapján az előzetesen felszámított héalevonási jog az UStG 15. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint kizárt, mivel a felperes vállalkozása számára történő használat mértéke nem éri el a 10%-ot.

19 E bíróság emlékeztet arra, hogy az engedélyezésről szóló határozat 1. cikke szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdésétől eltérően kizárhatja a héalevonási jogból az árukra és szolgáltatásokra történő kiadásokat, amennyiben az árukat és szolgáltatásokat az adóalany vagy alkalmazottai 90%-ot meghaladó mértékben magáncélokra vagy általában nem üzleti célokra használják.

20 Márpedig egyrészt kitűnik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, hogy amennyiben az adóalany valamely terméket részben vagy egészben a hatodik irányelv hatálya alá nem tartozó, nem gazdasági jellegű tevékenységre történő felhasználásra szán, nem jogosult az előzetesen felszámított héa levonására.

21 Másrészt olyan termék értékesítése esetén, amelyet az adóalany adóköteles gazdasági tevékenység céljára és a hatodik irányelv 6. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti magánjellegű, „vállalkozásidegen” célokra is akar használni, e terméket összességében bevonhatja a vállalkozásába, és a vállalkozásba történő bevonás alapján teljes mértékben jogosult lehet az előzetesen felszámított adó levonására. Ekkor azonban az említett termék vállalkozásidegen célra történő felhasználása után adót kell fizetnie, amint az többek között a 2009. április 23-i Puffer-ítéletből következik (C-460/07, EU:C:2009:254, 39. pont).

22 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ezen elvek alapján az előzetesen felszámított héa levonása szükségszerűen kizárt, amennyiben a Potsdam-Mittelmark járás a beszerzett termékeket 97,35%-ban közhatalmi feladataihoz, azaz a héarendszer hatálya alá nem tartozó nem gazdasági tevékenységekhez használta fel. Egyébiránt 2,65%-ban a felperes főszabály szerint jogosult az előzetesen felszámított héa levonására. E levonás az UStG 15. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint azonban kizárt.

23 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak afelől, hogy az engedélyezésről szóló határozat 1. cikke – amint az a szövegéből kitűnik – nemcsak arra az esetre tartalmaz felhatalmazást a héalevonási jog kizárására, ha a terméket az adóalany vagy alkalmazottjai magáncélokra vagy általában nem üzleti célokra használják, hanem azokra az esetekre is vonatkozik, amelyekben a terméket – ahogy az alapügyben – 90%-ot meghaladó mértékben használják a héa hatálya alá nem tartozó gazdasági tevékenységekhez.

24 E bíróság álláspontja szerint a 2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítélet (C-515/07, EU:C:2009:88) alapján az engedélyezésről szóló határozat 1. cikkében szereplő felhatalmazás értelmezhető akként, hogy engedélyezi az előzetesen felszámított héa levonásához való jog kizárását abban az esetben, ha a beszerzett terméket 90%-ot meghaladó mértékben használják „vállalkozásidegen célokra”, nem pedig olyan nem gazdasági tevékenységekhez, amelyek nem tartoznak a héa hatálya alá. Ebben az esetben az UStG 15. §-a (1) bekezdésének második mondatára tehát nem terjed ki az engedélyezésről szóló határozat, amennyiben az előzetesen felszámított héa levonásához való jogot 90%-ot meghaladó mértékű nem gazdasági felhasználás esetén is kizárják.

25 E körülmények között a Bundesfinanzhof (szövetségi adóügyi bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Az [UStG] 15. §-a (1) bekezdésének második mondata úgy rendelkezik, hogy a termékértékesítést, a termékimportot vagy a Közösségen belüli termékbeszerzést nem lehet a vállalkozás céljára végrehajtottnak tekinteni, ha a vállalkozó a terméket 10%-ot el nem érő mértékben használja a vállalkozása céljára, és e tekintetben a rendelkezés kizárja az adólevonási jogot.

A rendelkezés a[z engedélyezésről szóló] határozat [1. cikkén] alapul, amely felhatalmazza a Németországi Szövetségi Köztársaságot, hogy [hatodik irányelv] 17. cikkének (2) bekezdésétől eltérően kizárják a héalevonási jogból az árukra és szolgáltatásokra történő kiadásokat, amennyiben az árukat és szolgáltatásokat az adóalany vagy alkalmazottai 90%-ot meghaladó mértékben magáncélokra vagy általában nem üzleti célokra használják.

Ez a felhatalmazás – a szövege szerint – csak a [hatodik irányelv] 6. cikkének (2) bekezdésében ([2009/162 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv] 26. cikkében) szabályozott esetekre vonatkozik, vagy ezenkívül minden olyan esetre, amelyben az árut vagy a szolgáltatást csak részben használják üzleti célokra?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

26 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az engedélyezésről szóló határozat 1. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy alkalmazandó az olyan helyzetben, amikor valamely vállalkozás olyan termékeket és szolgáltatásokat szerez be, amelyeket több mint 90%-ban olyan nem gazdasági tevékenységekhez használ fel, amelyek nem tartoznak a héa hatálya alá.

27 Amint az a szövegéből kitűnik, az engedélyezésről szóló határozat eltér a hatodik irányelv 17. cikkének (2) bekezdésétől, amely szerint az adóalany levonhatja az előzetesen felszámított héát, amennyiben a termékeket és szolgáltatásokat adóköteles tevékenységeihez használta fel, azaz gazdasági tevékenységhez.

28 Annak megállapítása érdekében, hogy az engedélyezésről szóló határozat 1. cikkében szereplő „vállalkozásidegen célokra” fogalom kiterjed-e olyan helyzetre, mint amilyen alapügyben szerepel, amelyben a felperes közhatalmi feladatkörébe tartozó tevékenységeket folytat, azaz nem gazdasági tevékenységeket, amelyek ugyan nem vállalkozásidegenek, hivatkozni kell e fogalom hatodik irányelvben szereplő jelentésére, amely alapján az engedélyezésről szóló határozat, annak 27. cikke (1) bekezdésének megfelelően elfogadásra került.

29 Amint az a hatodik irányelv 6. cikke (2) bekezdésének a) pontjából következik, a vállalkozásidegen célokra történő felhasználás a héa hatálya alá tartozhat.

30 Ezzel szemben a nem gazdasági tevékenységek nem tartoznak a hatodik irányelv hatálya alá (2008. március 13-i Securenta-ítélet, C-437/06, EU:C:2008:166, 30. és 31. pont; 2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítélet, C-515/07, EU:C:2009:88, 36. és 37. pont).

31 Ebből következik, hogy a hatodik irányelv 6. cikke (2) bekezdése a) pontjának ugyanis nem célja olyan szabályt megállapítani, amely szerint a héaszabályok hatályán kívül eső tevékenységeket e rendelkezés értelmében „vállalkozásidegen célból” végzett tevékenységeknek lehet tekinteni. Ugyanis az ilyen értelmezés következménye ugyanis az lenne, hogy az irányelv 2. cikkének 1. pontját megfosztaná értelmétől (2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítélet, C-515/07, EU:C:2009:88, 38. pont).

32 E megfontolásokat megerősíti a közös héarendszer szerkezete, amely rendszer keretében a gazdasági és a nem gazdasági tevékenységek közötti különbségtétel eltérő szempontok alapján történik, mint a vállalati felhasználás és a vállalkozásidegen, különösen magáncélú felhasználás közötti különbségtétel.

33 Az állandó ítélkezési gyakorlat alapján, amennyiben tárgyi eszközöket mind vállalkozási, mind vállalkozásidegen célra használnak, az érdekelt a héa vonatkozásában választhat, hogy ezt az eszközt teljes egészében vállalkozása vagyonának körébe vonja, vagy teljes egészében magánvagyona körében tartja, és ezzel teljesen kizárja a héa rendszeréből, vagy csak a tényleges szakmai használattal érintett hányadot viszi be a vállalkozásába (2009. április 23-i Puffer-ítélet, C-460/07, EU:C:2009:254, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 Ezzel szemben nem áll fenn ilyen választási szabadság, amennyiben azt kell megállapítani, hogy valamely terméket gazdasági tevékenységhez használtak-e fel. Amennyiben valamely vállalkozás valamely terméket gazdasági tevékenységekhez és nem gazdasági tevékenységekhez is felhasznál, a hatodik irányelv 17. cikke (2) bekezdésének a) pontja az előzetesen megfizetett adó levonásához való jog előírására szorítkozik. A tagállamok által e tekintetben elfogadandó intézkedéseknek tiszteletben kell tartani a közös héarendszer alapját képező adósemlegesség elvét (2008. március 13-i Securenta -ítélet, C-437/06, EU:C:2008:166, 36. pont).

35 Ezen adósemlegesség elvének megfelelően a levonási rendszer célja az, hogy a vállalkozót a bármely gazdasági tevékenysége során felmerülő, esedékes vagy megfizetett héa terhe alól teljes egészében mentesítse (2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítélet C-515/07, EU:C:2009:88, 27. pont).

36 Márpedig a levonási jog kizárása olyan szakmai termékek esetében, amelyeket legalább 10%-ban gazdasági tevékenységhez használnak, nem tesz eleget e követelménynek.

37 A fenti megfontolások teljes mértékben átültethetők az engedélyezésről szóló határozat 1. cikkében szereplő „vállalkozásidegen célokra” fogalom értelmezésére. Ugyanis figyelembe véve az uniós jogrend egységének és koherenciájának követelményét, az ugyanazon a területen elfogadott aktusok által használt fogalmaknak azonos jelentéssel kell rendelkezniük, kivéve ha az uniós jogalkotó kinyilvánította az ettől eltérő szándékát (lásd ebben az értelemben: 2011. október 4-i Football Association Premier League és társai ítélet, C-403/08 és C-429/08, EU:C:2011:631, 188. pont; 2016. május 31-i Reha Training ítélet, C-117/15, EU:C:2016:379, 28. pont). A jelen esetben nem az a helyzet áll fenn.

38 Végül, azon érvet illetően, amely szerint a „vállalkozásidegen célokra” fogalom eltérő jelentéssel bírt a 2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítéletet (C-515/07, EU:C:2009:88) megelőző időszakban, olyannyira, hogy a 2004. november 19-én elfogadott engedélyezésről szóló határozat továbbra is érintheti a gazdasági tevékenységek és a nem gazdasági tevékenységek közötti különbségtételt, emlékeztetni kell arra hogy az uniós jogi rendelkezések Bíróság által történő értelmezése visszaható hatályú jellegű, és így érvényes az értelmezett rendelkezés hatálybalépése óta (1980. március 27-i Denkavit italiana ítélet, 61/79, EU:C:1980:100, 16. pont).

39 Nem állapítható tehát meg, hogy a „vállalkozásidegen célokra” fogalom eltérő értelmezés tárgyát képezheti a 2009. február 12-i Vereniging Noordelijke Land- en Tuinbouw Organisatie ítéletet (C-515/07, EU:C:2009:88) megelőző időszakban, amely ítéletből kitűnik, hogy e fogalom nem érinti a gazdasági tevékenységek és a nem gazdasági tevékenységek közötti különbségtételt.

40 A fenti megfontolások összességére tekintettel azt kell válaszolni az előterjesztett kérdésre, hogy az engedélyezésről szóló határozat 1. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az olyan helyzetben, amikor valamely vállalkozás olyan termékeket és szolgáltatásokat szerez be, amelyeket több mint 90%-ban olyan nem gazdasági tevékenységekhez használja fel, amelyek nem tartoznak a héa hatálya alá.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

A Németországnak a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról szóló 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikkétől eltérő intézkedés alkalmazására való felhatalmazásáról szóló, 2004. november 19-i 2004/817/EK tanácsi határozat 1. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az olyan helyzetben, amikor valamely vállalkozás olyan termékeket és szolgáltatásokat szerez be, amelyeket több mint 90%-ban olyan nem gazdasági tevékenységekhez használ fel, amelyek nem tartoznak a hozzáadottérték-adó hatálya alá.

Aláírások